

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

ומוכיח בזה שאוכלו שהוא לשם שמים, וכוונתו בכל שלש הסעודות לשם שמים לכבוד שבת ולכן זה נקרא שלש סעודות שכולל את כל הסעודות - וזהו פי' במדרש כאן "כן עשה" זה עשיית התיבה כלומר: שנח עשה את התיבה באותה כוונה אשר עשה "כל אשר צוה ה'" - כמו שעשה את כל הדברים אשר צוהו ה' שאין בהם הנאה גופנית וכל כוונתו היתה אז לש"ש כך גם עשה נח את התיבה לא כדי להינצל מן המבול אלא בשביל לקיים את מצוות ה' יתברך.

"כי מלאה הארץ המס" (ו, יג)

כתב רש"י: "לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל" ויש להקשות: וכי שאר העבירות לא היו כדאיות להביא בעבורם מבול? וכי הגזל היא העבירה החמורה ביותר שהם עשו? והנה על הפסוק "כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר" (ז, ד) מפרש רש"י שהיו אלו שבעת ימי אבול של מתושלח הצדיק. ויש לשאול, מאחר ומתושלח היה גדול הדור מדוע לא כיפרה מיתתו על עוון הדור, הרי למדנו (יומא מב. וברש"י שם) שמיתת צדיקים מכפרת כשעיר המשתלח ביום כיפור? אולם אמרו חז"ל (שם פה:): שיום הכיפורים מכפר רק על עבירות שבין אדם למקום, אך על עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חבירו. מעתה יש לומר שמיתתו של מתושלח אכן כיפרה על כל עוונות הדור שבין אדם למקום, ולכן לא נחתם דינם על עבירות אלו. אך כיון שהגזל היא עבירה שבין אדם לחבירו, עליה לא כיפרה מיתת מתושלח, כשם שיום הכיפורים לא מכפר על כך, ולכן "לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל!" (איל מילואים)

"וכפרת אתה מבית ומחוץ בכפר" (ו, יד)

סיפר הרה"ג ר' שלמה לוינשטיין שליט"א: על הרב עזריאל הילדסהימר זצ"ל, רבה של היהדות הנאמנה בגרמניה, שהיה משומרי גחלת היהדות הנאמנה מסופר שפעם נאלץ להגיע לבית תפילה רפורמי, והרבאי בדיוק היה באמצע ה'דרשה'. לאחר שסים את דברי ההבל שלו פנה הגבאי אל האורח הנכבד ושאל: 'נו, מה כבודו אומר על הרב שלנו?' אמר ר' עזריאל: 'הרב שלכם תרץ לי קשיה בספר קהלת, קושיה שאני מתקשה בה כבר שנים רבות! ... אורו פניו של הגבאי: 'עד כדי כך? נו, נשמע מה היתה הקשיה!' הסביר ר' עזריאל: 'תראה, הרי בפרק ג' בספר קהלת כתובים כל ה'ע'תים: "עת ללדת ועת למות, עת לטעת ועת לעקר נטוע, עת להרג ועת לרפא, עת לפרץ ועת לבנות" וכו'. ולכל דבר והיפוכו יש אמצע - לא כך ולא כך, כגון: "עת ללדת ועת למות", האמצע הוא לא ללדת ולא למות, אלא לחיות את החיים שנקצבו לאדם בעולם. או "עת מלחמה ועת שלום", האמצע הוא לא שלום ולא מלחמה, הפסקת

"נח איש צדיק" (ו, ט)

איש צדיק, שהיה שולט על הצדקות - שידע איך להתנהג עם כל אחד בצדקותיו, אפילו שההוא היה רשע גמור היה מוצא בו את הנקודה הטובה.

"אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה

בדורותיו" (ו, ט)

בפרשתנו קוראים אנו על דור המבול שחטא לפני ה' ובראשו עמד צדיק ונח שמו כמו שנאמר: "אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלוקים התהלך נח". והנה בגמרא במס' סנהדרין (דף קח): מובא מחלוקת האם נח היה צדיק דווקא בדורותיו ובדורות אחרים לא היה נחשב לכלום או שהיה צדיק בכל הדורות? יוצא שלפי כל הדעות נח בדורותיו ודאי היה צדיק, א"כ מדוע לא נחסך המבול מבני דורו? ועוד יותר קשה מדוע נקרא המבול על שם נח, כמו"ש (ישעיה נד, ט): "כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר מי נח". אלא, שמנח ניתן ללמוד יסוד עצום ונפלא כמו שהגמרא אומרת שנח היה מוכיח את דורו בדברים כלפידי אש ואשר על כן יתכן שעצם צורת הוכחה זו היא אשר גרמה את התרחקותם של בני דורו מלהתקרב אל האמת ואולי אם היה מדבר עמם בלשון רכה בחסד וברחמים היו משנים את התנהגותם ושבים אל דרך הישר, ומכיוון שנח לא נהג כן מייחס הקב"ה את המבול אל נח כי לא נהג כמו אברהם אבינו שהתנהג בנועם ובחסד עם בני דורו וזה אשר כתוב "את האלוקים התהלך נח", היינו שהיה מתהלך עם בני דורו בשם אלוהים- שהוא מסמל את מידת הדין. ומעניין זה החכם יקח דברים אלו אל לבו וידע שכאשר הוא בא להשיב את עם ישראל אל אביהם שבשמים ידבר עמם אך ורק בנועם ובחסד כמו"ש (משלי ג, יז): "דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום" (חוט של חסד)

"ויעש נח ככל אשר צוה אותו אלוקים כן עשה"

(ו, כב)

כן עשה - זה עשיית התיבה (מדרש) הביאור על מדרש זה כתבו הספרים, דיש מצוות שהאדם נהנה ממנו בגופו ולא רק משום קיום המצוה, וכשעושה מצוה זו אין אנו יודעים אם עשהו לשם שמים או לשם הנאת גופו, אבל אם אדם מקיים גם מצוות שאין לו מזה שום הנאה אזי רואים במוכח שכוונתו בכל המצוות, אף במה שנהנה כוונתו לשם שמים - וזהו ג"כ הסיבה שלסעודה שלישית בשבת קודש קוראים "שלש סעודות" הואיל ושותי הסעודות הראשונות בשבת אוכל כשהוא רעב ויתכן שהוא מתכוון להנאת עצמו, אבל הסעודה השלישית אוכל הוא בהיותו שבע,

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

פרוטות הביתה. האם אני, שלא עשיתי היום דבר בשביל מישהו אחר, יכול להטיף מוסר, למי שעדיין לא עשתה היום דבר בשביל עצמה?"

"נבקעו כל מעיינות תהום רבה" (ז, יא)

סיפר הגאון רבי יוסף משאש זצ"ל, ששמע מפי הגאון רבי רפאל אלנקווא זצ"ל, כי פעם הגיע אל רבנו האור החיים הקדוש, יהודי אחד מעשירי סאלי, ישועה שפורטש היה שמו, והתאונן על מקרה מצער אשר קרהו. לא מכבר רכש פרדס גדול מישמעאלי, ושילם עליו טבין ותקילין, כי היו באותו פרדס שני מעיינות מים זכים ומתוקים, והוא סבר שיתעשר ממכרם, אך בקושי חלפו חודשיים ימים, ושני המעיינות יבשו ואין בהם לחלוחית. ביקש האיש את ברכת רבנו כי תשוב הנביעה למעיינות.

אדהכי והכי, תוך כדי שהיה יושב במחיצת רבנו, נטל העשיר כד מים שעמד על השולחן, מזוג לעצמו כוס מים ושתה לרוויה, אך על שתיית המים לצמאו, לא בירך שהכל וגם בורא נפשות לא אמר.

נענה רבנו ואמר: אכן נודע הדבר כי מחמת שאינך מברך על שתיית המים, לא לפניו ולא לאחריה, אינך ראוי לברכת המעיינות. כל עוד והיו ברשות הישמעאלי, לא תבעו המים את עלבונם, אך כאשר זכו ובאו ברשותו של יהודי כשר, שמחו המים כי עומדת להתמלא משאלתם 'אנו רוצים להיות קרובים למלכו של עולם' והלא מקרא מלא דיבר הכתוב, 'ושאבתם מים בששון ממעייני הישועה', בששון ראשי תיבות 'ב'ברכות 'ש'תים 'ש'הכל 'ו'בורא 'נ'פשות' - אזי יתקיים המשך הפסוק 'ממעייני הישועה'.

קיבל האיש על עצמו להקפיד לברך על המים, ואף את עצת רבנו קיבל להעמיד שומר שיפקח על כל יהודי השותה מן המעיינות, שיברך על המים לפני שתייתו ולאחריה, והנה, לאחר 24 שעות, שבה נביעת המים במעיינות...
(גר המערבי עמוד קמו)

"וישאר אך נח" (ז, כג)

כולנו מכירים את דברי חז"ל, שנח איחר להאכיל את מלך החיות והאריה הכהו ברגלו. ועלינו להבין, מדוע נח לא שכח להאכיל את כל בעלי החיים האחרים ואיחר דווקא להאכיל את האריה? עלה בלבי, ואף אמרתיו לרבנו מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א, ששיבח את הדברים ואף חזר עליהם מספר פעמים בפני באי ביתו.

נאמר בעמוס "הישאג אריה ביער וטרף אין לו היתן כפיר קולו ממעונתו בלתי אם לכד" (ג, ד). ומסביר רש"י: "כשאריה אוחז טרף, דרכו לשאוג ואינו שואג אלא אם כן לכד. וכן הוא אומר "ישאג ככפירים וינהום ויאחו טרף", וכן "כאשר יהגה הכפיר והאריה על טרפו". (ובמצודות שם: "הכפיר ישמיע קול שמחה ממעונתו אם לא שלכד, כי אז יגיל וישמח, ולא כשעדיין לא לכד"). כך גם נאמר בגמרא: "אין ארי נוהם מתוך קופה של תבן אלא מתוך קופה של בשר" (ברכות לב, א).

אש. והשאלה היא: מה נעשה עם "עת לחשות ועת לדבר", מה כאן האמצע? מה יש בין דיבור לשתיקה? הרי כשאדם אינו מדבר הוא שותק וכן להפך? וזו היתה לי קשה במשך שנים, והיום קבלתי תשובה. בדרשתו של רבכם ראיתי שניתן לדבר ולדבר ובעצם לא לומר כלום..."

אחר כך לקח אותו הגבאי לסיור מקיף בבית התפילה, והראו לו אותו מבפנים ומבחוץ. בסוף שאל: "ומה אומר הרב כעת?" אמר ר' עזריאל: "ממש תיבת נח! ושוב הגבאי כבר שמח שמחה יתרה: עד כדי כך, בית התפלה שלהם הוא בבחינת תיבת נח שהצילה מהמבול! עד ששמע את ההסבר: "בית התפלה הוא כמו תיבת נח עליה נאמר:..." "מבית ומחוץ בכפר", וגם כאן, הכפירה נראית הן מבפנים והן מבחוץ.

"מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה... ומן הבהמה אשר לא טהורה" (ז, ב)

בילקוט הגרשוני מובא, כי לא רק בבעלי חיים קיים הבדל מהותי כל כך בין הטהורים לשאינם טהורים. הבדל זה קיים גם בין בני אנוש. איש טהור עסוק בנתינה תמידית לאחרים ולעצמו מסתפק בקב חרובים, והאיש שאינו טהור עסוק כל העת בנטילה ואינו מתחשב באחרים.

סיפר רבי שלמה לוויןשטיין שליט"א, מעשה שהיה עם רבי אייזיק שר זצ"ל, ראש ישיבת סלבודקה. באחד הימים הלך ראש הישיבה לסדר עניין כלשהו ונלווה אליו אחד התלמידים. כשהגיעו לפינת רחוב, הופיעה מן הצד השני אשה צעירה עם עגלה ותינוק בתוכה, ומרוב מהירות כמעט ופגעה ברבי אייזיק. האשה נבהלה מאוד ומרוב בלבול לא אמרה אף מילת התנצלות... הגיב בחזון ואמר: "היא חושבת שזו רשות היחיד. איך אפשר לרוץ ככה ברשות הרבים, איה מידת הדרך ארץ?"

אמר רבי אייזיק "אני מדבר אל עצמי ואם תרצה תוכל להקשיב". "אני חושב, מה עשיתי היום בשביל עצמי ומה בשביל אחרים. קמתי בבוקר בשביל עצמי, וכי אשאר במיטה כל היום? התלבשתי כדי שלא יהיה לי קר. הלכתי להתפלל, כי יש לי כמה דברים לבקש מהקב"ה. אחרי התפילה אכלתי ארוחת בוקר, כדי שלא אהיה רעב. ישבתי קצת ללמוד גמרא, כי אם לא אלמד, כיצד תראה הצורה היהודית שלי? ועכשיו הלכתי לסדר איזה עניין. כך הגיעה השעה 11 בבוקר ואני לא עשיתי היום דבר בשביל אחרים. הכל בשביל עצמי.

לעומת זאת, האשה הצעירה לא ישנה כל הלילה כדי לטפל בתינוק שלה, וכשסוף סוף נרדמה, קמה בבהלה בשש וחצי, שלחה את בעלה להתפלל במניין, ולקחה על עצמה את העול של סידור הילדים והבית. לקראת שליחתם לבית ספר הכינה סנדוויצ'ים, העירה את הילדים, הלבישה את זה ורחצה את זה וחיפשה את נעליו של השלישי. כשסוף סוף התרוקן הבית, נעמדה להכין משהו לארוחת הצהרים, שיהיה לילדים אוכל מוכן כשיחזרו הביתה בצהרים, ואז רצה להביא את הילד אל המטפלת, כי יש לה מילוי מקום בבית ספר, בשביל להביא כמה

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

וקשה למה שואל דווקא על חמי טבריא יש עוד הרבה דברים בעולם ולא שואלים למה אין אותם בירושלים?
אלא שכתב רש"י עה"פ ויסכרו מעיינות תהום: בפתיחתן נאמר כל מעיינות תהום ובסכירתן לא נאמר כל, שנשאר מהם הצריכים לעולם כמו חמי טבריא, הרי שחמי טבריא נשתירו מימי המבול.

ואיתא בגמרא שדור המבול נידונו ברותחים, ומי המבול היו רותחים שהעבירים הקב"ה על פתחה של גיהנום, וכן אמרו במסכת שבת שחמי טבריא תולדת האש ניהו דחלפי אפיתחא של גיהנום. ומבואר בגמרא שפתחה של גיהנום הוא בגיא בן הינום (פירש"י - מקום סמוך לירושלים) שיש שם שני דקלים ועשן עולה מביניהם וזהו פתחה של גיהנום וזהו ששנינו ציני הר הברזל כשרות.

נמצא שבעצם חמי טבריא היו צריכים להיות סמוך לירושלים לכן מקשה הגמרא מפני מה אין חמי טבריא בירושלים אלו כדי שלא יאמרו עולי רגלים אילו לא עלינו לירושלים אלא לרחוץ בחמי טבריא דיינו. (רבינו פרץ - ערוגות הבושם)

"וישלח את העורב" (ח, ז)

תשובה ניצחת השיב העורב לנח רבך שונאני ואתה שונאני. רבך שונאני שהרי מן הטוהרים נכנסו שבעה לתיבה ומן הטמאים שנים, ואתה שונאני שאתה מניח מן שבעה ונוטל מן שנים, שמא יפגע בי שר של חמה או שר של צינה ונמצא העולם חסר בריה. (ילקוט שמעוני רמז נח).

ומפרשים כי לכאורה דברי העורב אינם נכונים והרי אם יש רק עורב אחד בעולם ממילא ישמור עליו הקב"ה שלא יימחה מין העורבים מן העולם, ואדרבה כרגע יש לו "ביטוח חיים" שלא ייפגע ולא יינזק? אלא שלפיכך ענה לו העורב שמא יפגע בי שר של חמה או צינה שהרי ידוע שהכל בידי שמים חוץ מציינים ופחים שאין זה בשליטתו של הקב"ה, וא"כ אומר העורב שמא אני יתקרב ויחלה ונמצא העולם חסר בריה א"כ אתה שונאני שאינך לוקח ממין שבעה. (ילקוט האורים)

"יצר לב האדם רע מנעוריו" (ח, כא)

משל לאחד הצבאים שהיה רץ בסבכי היער, בחוסר זהירות, ונתקל בעצים מחמת הקרניים המסועפים שלו, שוב נחלץ ושוב רץ, ושוב נתקל, וכן כמה פעמים, הדבר הרגז אותו, והחליט בדעתו כי למחר יבוא עם גרזן לכרות כל עצי היער. והנה למחרת פגשו חברו, מה לך עם הגרזן, ענה ואמר: אני כורת כל העצים כי הם מפריעים לי בכל פעם וכו'. ענהו חברו החכם ואמר לו, ידידי, אין הבעיה בעצים, הבעיה היא בך, תקצר את קרנותיך הארוכות, ותראה שעצי היער לא מפריעים לך.

והנמשל: אדם נולד עם מידות שאינן טובות, וכמ"ש הפסוק (איוב יא, יב) "עיר פרא אדם יולד", ולכן נולד האדם בלתי מהול, הכל כדי להורות "שאדם צריך תיקון", אין אדם מושלם, כך צורת הבריאה, יש מידת גאוה, קמצנות, שררה... אך עלינו מוטל לעמול ולתקן, 'אדם לעמול יולד', וכן כתיב (בראשית ב, טו): ויקח

כל בעלי החיים נוהמים, מייללים, נובחים, גועים ומשמיעים קולות רעב, אך האריה, מלך החיות, שותק עד שימצא את טרפו. כל בעלי החיים משוועים בקולותיהם לדבר מאכל, אך האריה שותק עד למציאת מזונו. רק אז, כשמאכלו נמצא ומונח לפניו, הוא ישאג ויתן את קולו.

לאור זאת הדברים מובנים היטב. נח האכיל את בעלי החיים שדרשו ממנו בקולותיהם לאכול. הוא נע לפי קולות בעלי החיים והבין שהם דורשים מזון. אך האריה ישב ושתק. נח היה סבור שהאריה שקט, כיון שאינו רעב, ולכן איחר את מזונו. אך לאמיתו של דבר, השקט של האריה דווקא מוכיח על רעבונו ולא על שובעו, כיון שאריה שואג רק כשהוא שבע, מתוך מציאת הטרף, מתוך קופה של בשר...

(רינת שמואל, להרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט).

"וישבו המים מעל הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים" (ח, ג)

כדי לזכות לתשובה היינו "וישבו", צריך את "המים" - צריך ללמוד תורה המשולה למים, אז יזכה אדם לעלות "מעל הארץ" כלומר לעלות מעלה מהגשמיים והארציים שבו, אבל צריך לזכור כי יצר הרע תמיד נלחם באדם ומבקש להמיתו (סוכה נב, ב) ולכן לאדם יש ניסיונות וכל הזמן יש עליות וירידות וזהו "הלוך ושוב", שבעבודת ה' האדם לפעמים בדרגת "הלוך" שמתקדם ועולה במדרגות הקדושה ולפעמים "ושוב" חוזר לסורו ונופל בעבירות. ולמה הוא שוב נופל? על כן נאמר "ויחסרו המים" - בגלל שהחסיר מים היינו מלימוד התורה, אז הצליח יצר הרע להפילו, ולכן צריך אדם לדאוג כל יום שיהיו לו עיתים לתורה כי היא חיינו ואורך ימינו.

"והנה עלה זית טרף בפיה" (ח, יא)

נאמר בתהלים (נה, ז) "מי יתן לי אבר כיונה, אעופה ואשכונה". ויש להבין מדוע דוד המלך חשק דווקא בכנפי היונה? וכן, לאן דוד המלך ע"ה רצה לעוף והיכן ביקש לשכון?
והנה המדרש כאן (ילקוט"ש בראשית ח, נט) שואל מהיכן הביאה היונה עלה של זית? - "אמר רב ביבי: שערי גן עדן נפתחו לה ומשם הביאה אותו". על כך אמר דוד המלך: "מי יתן לי אבר כיונה" - כאותה יונה ששלח נח ונכנסה לגן עדן, אבל אני לא אעשה שטות כמו היונה שנכנסה לגן עדן ויצאה משם, אלא "אעופה ואשכונה" - אני אשכון ואשאר בגן עדן...

(פדה נפשי)

"ויסכרו מעיינות תהום" (ח, ב)

אין כתיב כל, לפי שנשתירו מהם אותן שיש צורך בהם לעולם כגון חמי טבריא וכיוצא בהן (רש"י)
מפני מה אין חמי טבריא בירושלים כדי שלא יהיו עולי רגלים אומרים אילו לא עלינו לירושלים אלא לרחוץ בחמי טבריא דיינו ונמצאת עליה שלא לשמה. (פסחים ח, ב)

ליקוטים וסיפורים נפלאים - נח

מכירים אותי?! בחשכת הלילה יצא הרב מביתו בליווי בני משפחתו מיהר לעזוב את העיר לברוח לבאר שבע. ביום הראשון לבואו לבאר שבע הלך ברחוב צדדי שבור ועזוב, לפתע הבחין כי גם שם מתנוססת תמונה בגודל שני מטר על שני מטר ובה נראה הרב מירושלים שיכור ומושפל. "מי הפיץ את התמונה בכל מקום? אהה.. אלוקים... מה קורה כאן?" לקח את רגליו, ארז את מטלטליו וכל עוד רוחו בו נמלט לאמריקה. לאחר שבועיים של שהיה בארה"ב יצא לבקר בחנות ספרים והבחין כי על שלחן התצוגה מונח ספר חדש העוסק במלחמה באלכוהול ובסמים ועל שער הספר מבחוץ תמונה של 'רב רוקד שיכור'... למה? כי תמונה אחת שווה אלף מילים. מחבר הספר רצה שתמונה זו תהיה מוסר השכל לכל. 'אוי.. אהה, כל ילד באמריקה כבר מכיר אותי' הרהר וכל אבריו רעדו מבושה איומה; "בכל מקום שאלך יגידו: 'זה השיכור שלמדנו עליו בבית הספר'..." הוא ברח לשוויץ, שכר שם בית מגורים קטן בעיר ז'נבה. באותם ימים התקיימה בז'נבה אסיפת האו"ם והעלו לדיון את בעיית האלכוהול והסמים המתפשטת בעולם. בין החלטות האסיפה המרכזית הוחלט שבשנים הקרובות ידפיסו פעם בשנה את תמונת הרב הבזוי משתיית האלכוהול, יפרסמוה בכל כדור הארץ; בהונלולו, בסין, ביפן, באפריקה, באמריקה... זו תהיה דוגמא 'טובה' לתלמידים צעירים איך נראה אדם נכבד שלא שמר על עצמו ושתה לשכרה. קל וחומר שלא טוב להיות מכורים ליי"ש, או לסמים. 'תמונה לדוגמא! כאשר שמע ע"כ בכה ואמר לעצמו: "היכן אסתתר כעת? ביפן יודעים עלי, בסין שמעו עלי, בכל העולם מכירים אותי..." הניח ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה גדולה. לא היה מי שיכול לנחמו והיה קול בכיו הולך וגדל...

"מורי ורבותי" אמר ה'חפץ חיים': "האם אתם יודעים שהסיפור הזה אינו סיפור חדש? הדברים כתובים בתנ"ך כבר קרוב לארבעת אלפים שנה. "נח איש צדיק" ונח הצדיק שתה; "וישכר ויתגל בתוך אהלה" מחמת היין הוא התגלגל. פעם אחת קרה לו המקרה, בבית בפנים, פעם יחידה ובחדרי חדרים ועד היום כל ילד וכל זאטוט לומד זאת בפרשת נח... בכל כדור הארץ... "ראו נא" אמר ה'חפץ חיים': "מה קורה כשאדם עושה משגה פעם אחת. הדבר לא נשכח לו לנצח"..." (להגיד)

"ויאמר ברוך ה' אלקי שם ויהי כנען עבד למו" (ט, כו)

ומאחר וכנען יהיה עבד של שם, מדוע נאמר "ויהי כנען עבד למו" בלשון רבים?
ברם מצינו בגמ' (ב"ק צ). שעבד של שותפין אינו יוצא בראשי איברים, מפני שנאמר "וכי יכה איש את עבדו" (שמות כא, כ) - עבדו המיוחד לו, והוא אינו מיוחד לו אלא גם לשותפו. לפיכך קילל נח את כנען שיהיה עבד למו - שיהיה עבד של רבים, של שותפין, וכך גם בראשי איברים לא יצא לחירות, וכך תימשך הקללה לעולם... (כבודה של תורה)

את האדם ויניחהו בגן עדן לעובדה ולשומרה. והבן. וכשאינ אדם עמל אזי נדמה לו: שאני טוב - והעולם רע.

"אך בשר בנפשו דמו אל תאכלו... מיד כל חיה אדרשנו" (ט, ד-ה)

בשר בנפשו אסר להם אבר מן החי (רש"י)
מסופר באחד הסמינרים לחזרה בתשובה השתתף יהודי בעל עסק מפורסם, בענף הממתקים, אותו אדם חילק לילדים מעט שוקולדים וכדומה והילדים כולם שמחו וישו על הממתקים, ואכלו את זה מיד והנה בעל הממתקים רואה את אחד הילדים שלא קיבל ממתק והוא עומד לבד בצד. (אותו ילד היה בנו של אחד המוצצים בסמינר) ניגש אליו בעל הממתקים ושאל אותו האם הוא ג"כ רוצה ממתק הילד השיב כן: הילד לקח את הממתק והחל ללכת, סקרנות עזה תקפה את ליבו של הנותן, והחל ללכת אחרי הנער, והנער מסתובב אנה ואנה עד שמצא את אמא שלו. ולפתע רואה בעל הממתק את הילד שואל את אמו, אמא האם השוקולד כשר? האמא השיבה לבנה שהממתק אינו כשר ואסור לאוכלו. אותו בעל חברה אמר שאת כל העבירות שבעולם הוא עשה, וברגע זה כשראה ילד קטן שיודע להתגבר על הדבר שהוא הכי אוהב ולהתאפק עד שידע האם זה כשר, זה גרם לו להבין מה זה יהודי. אותו רגע שינה את כל חייו, והנ"ל הפך לבעל תשובה.
(רבי יצחק דיין)

"וישכר ויתגל בתוך אהלה" (ט, כא)

נתחיל בסיפור משל שלא שמעתם מעולם! משל מתוק שיצא מפי ה'חפץ חיים' כך אמר רבי שבתי יודלביץ זצ"ל: "היה פעם רב גדול וצדיק שערך מסיבה לידידיו, בסיום הסעודה הגישו יין שרף משובח ועתיק יומין. הרב שתה 'לחיים' עם המסובין וכיון שלא הכיר את עצמו שתה והוסיף לשתות לרוויה עד שהשתכר ולא סתם השתכר אלא אף התחיל לקפץ ולרקד. בהתחלה רקד על הארץ, אח"כ עלה על השולחן, שמח ורקד כאחד השיכורים הריקים אח"כ נשכב על הארץ מתחת לשלחן ונרדם. חלפו מספר שעות, הרב קם משנתו והתפכח מיינו. אמרה לו אשתו בכאב: "בושה וכלימה, היית שיכור. רב העיר השתכר, אוי ואיך שהיית נראה... החולצה נפתחה לך... " השתומם הרב, נבהל ונדהם ושאל: "אני?" "כן!" מרוב צער התעלף. הבושה שאפפה אותו גרמה לו להחליט שלא לצאת מפתח ביתו חדש ימים. 'אני רקדתי על השולחן בצורה משפילה לפני תושבי העיר איך אסתובב ברחוב?!' אחרי חודש נחלשה הבושה וכבר היה מסוגל לצאת מהבית כשפניו כבושות בקרקע. הרב עשה מאמץ לטייל מעט ברחוב, צעד לאיטו ברחוב יפו. חלף הרב ליד חנות צילום והנה בחלון הראוה היתה פרושה תמונה בגודל מטר על מטר ובה נראה רב שיכור רוקד על שלחן. "אוי" הזדעזע כולו ולא ידע היכן לטמון את בושתו. רץ הביתה בעיניים מושפלות וזולגות דמעות: "מה יהיה? איך אוכל לחיות? איך אצא לרחוב?! האם עוד אהיה מסוגל לפסוע בסמטאות ירושלים? הרי כאן בירושלים כולם